

Jancsik Pál

Szürke

Szürke bükkök közt hamvasszürke pára.
Magszerettem e matt színt mostanára.
Rikít a piros, megfagyaszt a kék.
Gógból, hivalkodásból már elég.

Tudom, színek kavargása az élet.
Voltak tüzek, szívárványos remények...
Maradt: fény-árny, fehér-fekete — szűrve.
Tapasztalások bölcsessége: szürke.

Csuhám felöltöm, furcsa szerzetes.
A táj ködös, az út havas-jeges.
Elindulok a fák hívó szavára.
Elnyel a föld szürke látóhatára.

Megsimogatott a tél

Gerzson Béla emlékének

Mentünk a fehér sétatéri úton
az összeborult, fagyos fák alatt.
Valami igaz melegségre vágytunk,
kívántuk a zengő, piros nyarat.

Mondtad: titkokat rejtenek a számok,
s önmagánál többet jelent a szó.
Lágyan, anyásan, gyapjúfejkendősen
borította az ágakat a hó.

Visszanéztünk a porzó ragyogásban.
Nyílegyenest suhant hátra az út.
A szépséget, a nagy csöndet csodáltuk,
a tiszta fényt, a varázssugarút.

Ne mondja senki, e fagy marta tájban
nem dobog szív, és hogy a tél halott.
A havas ágakról puha kezével
lenyúlt, s vállunkon megsimogatott.

Molnos Dalma: **ÁLOM**

Bölöni Domokos

Egydumájú Sümi Laji és az üldözője

Egy nő üldöz a szerelmével, rebegi Sümi Laji. Ez a nő, kérem szépen, már az óvodában kinézett magának, és azóta sem szabadulok tőle. Nem tudom, hogyan csinálja, de folyton egymásba ütközünk. Nincs nap, hogy ne találkoznánk. Néha már az az érzésem, hogy valósággal belém van költözve.

Ez a nő.

Sümi Laji egyedül ül és beszél a kábelkocsmában. Néha letekintek a képernyőről, hadd ne érezze magát olyannyira árván.

A képernyőn sokféle funkció van. Főleg klipeket játszok, félig csurdé nőkkel. Nincsenek gondjaim a meztelenséggel, mert láthatatlan vagyok —, de azokat a szerencsétleneket nagyon tudom sajnálni, akik csak úgy lerogynak egy asztalkához a nyomorúságos, bár megengedem, nagyon finom kis kávéjukkal, na persze van, aki konyakkal, vodkával, evvel-avval is megvegyíti... Mindenesetre csaknem mind rágyújtanak, ebben rendkívül időszerűtlenek, egyszer véletlenül rákattintottam egy roppant hatalmas hemiszférájú liturgiás hölgy tüdejére, és elámultam: így néz ki majd, ötmilliárd év múlva, a bolygónk.

Sümi Laji másnak is beszél, ha meghallgatják, a kábelkocsmában. Nemigen szeretik hallgatni, mert úgymond egydumájú ember. Mindig csak ugyanazt darálja. Hogy őt mennyire üldözik, no nem általában a nők, mert az érdekes és izgalmas volna, hanem mindig csak egy, azaz egyetlen nő.

Ki a fenét érdekeli egyetlen nő? Pláné, ha a szerencsétlen Sümi Lajit üldözi.

Kecseskecskés botjára támaszkodik, kávézás közben is. Hát Laji az ilyen? A képernyőről szabadeurópázom a sorsüldözött szerencsétlent. Ez a nő, aki már az óvodában elkezdte őt kinézni magának, az iskolában sem fért el tőle: folyton-folyvást lemásolta a házi feladatait, megoldotta helyette a nehéz matek példákat, homokízű tízóraját hajlandó volt megenni, sőt a tanci helyett ő végezte el a kötelező családlátogatásokat is —, úgyhogy a szülők csakhamar megismerkedtek, a két család azóta rendszeresen összejár, nincs nap, hogy föl ne hívnák egymást... Satöbbi, satöbbi.

Ez a nő, jajongja Sümi Laji, ez tönkre vágta a karrieremet, megölte az ambícióimat, taccsra tette minden épkézláb emberi vágyamat!... Gyereket is szült, nem is egyet, ó, uram, istenem, vájld ki a szememet!

A képernyőről nem beszélhetek hozzá, mivelhogy éppen Madonna produkálja magát. Sümi Laji fél szemmel jumurdzsákolja, biztosan jobb csaj, mint a nő, aki-re panaszkodik.

Ez a nő, ez a nő... Ez vette el a szüzességem, még hetedikes korunkban... Ez érettségizett helyettem, amikor tízesre másolta át a dolgozatomat irodalomból... Ez

